

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant: Anna Wojtanek

przy udziale Prokuratora Beaty Belcarskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28.07.,04.11.,13.11.2014r.,14.01.,17.02.,06.03.,07.04.,17.06 i 02.09. 2015 r. sprawy

J. R., s. B. i T. z domu G., ur. (...)
w N., nie karanego

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od końca 2008 r. do 10.03.2009 r. w N. dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci wyposażenia ciągnika siodłowego m-ki R. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że wykorzystując uzależnienie pracowników swojej firmy transportowej zlecił im oraz innym osobom wymontowanie z ww. pojazdu czterech opon wraz z felgami, siodła ciągnika, popielniczki, osłony przeciwsłonecznej, akumulatora, pokrywy przedniej pojazdu, prawego reflektora, a następnie zamontowanie w ww. pojeździe zużytych odpowiedników ww. rzeczy, powodując w ten sposób straty w kwocie nie mniejszej niż 10.000 zł, czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

II. w dniu 10.03.2009 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził S. N. i K. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 199.475,24 zł w ten sposób, że wprowadził ww. w błąd co do stanu technicznego i wyposażenia ciągnika siodłowego m-ki R. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego S. N. i K. I. zawarli umowę cesji leasingu ww. pojazdu

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego J. R. za winnego tego, że w okresie od końca 2008 r. do 10 marca 2009 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził S. N. i K. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 199.575,24 złotych w ten sposób, że we wskazanym okresie dokonał przywłaszczenia powierzonych mu na podstawie umowy leasingu rzeczy poprzez zlecenie pracownikom swojego przedsiębiorstwa transportowego oraz innym osobom wymontowania z pojazdu R. (...) o nr rej. (...) czterech opon wraz z felgami, siodła ciągnika, popielniczki, osłony przeciwsłonecznej, akumulatora, pokrywy przedniej pojazdu, prawego reflektora, a następnie zamontowania w ww. pojeździe zużytych odpowiedników tych rzeczy, powodując w ten sposób straty w kwocie 12.607,99 złotych na szkodę (...) S.A. i wprowadził w błąd S. N. i K. I. co do stanu technicznego i wyposażenia ciągnika siodłowego R. (...) w wyniku czego S. N. i K. I. zawarli umowę cesji leasingu ww. pojazdu

tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda stawka;;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłacenie solidarnie na rzecz pokrzywdzonych S. N. i K. I. kwoty 12.607,99 (dwunastu tysięcy sześciuset siedmiu 99/100) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 580 (pięciuset osiemdziesięciu) złotych

Sygn. akt II K 685/12

UZASADNIENIE

Oskarżony J. R. prowadził działalności gospodarczą pod nazwą (...) J. R., w związku z którą w dniu 11 października 2007 roku zawarł z (...) S.A. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy R. (...) nr VIN (...) (nr rej. (...), koloru białego). Na jej mocy J. R. został zobowiązany do uiszczania wynagrodzenia na rzecz leasingodawcy, w ratach miesięcznych, przez okres pięciu lat. Oskarżony w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa posiadał jeszcze dwa pojazdy pojazd R. (...) (drugi pojazd koloru białego oraz pojazd koloru niebieskiego), a także dwa ciągniki siodłowe I. S.. J. R. zatrudniał w swoim przedsiębiorstwie kierowców Z. G., Z. T. (1) i K. S..

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. R. k. 191 – 195

- umowa leasingu operacyjnego k. 209 – 217,

Oskarżony w związku z trudnościami finansowymi w trakcie trwania umowy leasingu pojazdów R. (...) zalegał z płatnościami poszczególnych rat. Dlatego, zaczął poszukiwać osób, które mogłyby przejąć od niego pojazdy oraz zobowiązania wobec (...) S.A. Dwoma pojazdami leasingowanymi przez oskarżonego marki R. (...) zainteresował się oskarżyciel posiłkowy K. I., który wspólnie z oskarżycielką posiłkową S. N. prowadził spółkę cywilną (...). K. I. oglądał samochody, w tym ciągnik siodłowy R. (...) o nr rej. (...)

i stwierdzając, że jest on w dobrym stanie na przełomie września i października 2008 roku spotkał się z oskarżonym w celu rozmowy na temat nabycia pojazdu. Oskarżony w czasie spotkania zapewniał K. I. o dobrym stanie pojazdu, informował o dokonanych naprawach oraz poniesionych na niego nakładach. Po spotkaniu z oskarżonym K. I. jeszcze kilkakrotnie widywał pojazd na terenie G., gdzie ponownie go oglądał, stwierdzając że samochód jest w dobrym stanie, nie posiada żadnych uszkodzeń, zwracał przy tym szczególną uwagę m.in. na opony, ponieważ w razie konieczności wymiany stanowią one istotny koszt, pytał również znajomych o kierowcę, który jeździ pojazdem, uzyskując informację, że kierowca ten dba o pojazd.

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. R. k. 191 – 196, 428v – 430

- zeznania świadka K. I. k. 53 – 54, 77 – 78, 436 – 437

- zeznania świadka S. N. k. 437v – 438

W dniu 10 marca 2009 r. S. N. i K. I. udali się do G. W., gdzie w siedzibie oddziału (...) S.A. podpisali umowę przejęcia praw i obowiązków umowy leasingu nr (...) zawartej przez J. R. dotyczącej ciągnika siodłowego R. M. nr rej. (...). Oskarżyciele nie zdecydowali się na przejęcie drugiego pojazdu R. (...) z uwagi na to, że byłyby to dla nich zbyt duże koszty. Zgodnie z umową (...) S.A. miał wobec J. R. wierzytelność w kwocie 199.475,24 złotych, którą przejęli S. N. i K. I.. W oddziale (...) umowę podpisali wyłącznie oskarżyciele posiłkowi, nie był wówczas obecny

oskarżony, który umowę podpisał tego samego dnia, ale w późniejszym czasie. Podpisując umowę przejęcia leasingu oskarżyciele posiłkowi byli przekonani, że stan ciągnika R. (...) jest dobry, nie odbiega o tego, który widział K. I. i taki jak zapewniał K. I. oskarżony. Wraz z podpisaniem umowy w dniu 10 marca 2009 roku podpisany został także protokół zdawczo – odbiorczy do umowy przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu nr (...) wymagany w procedurach bankowych, który nie zawierał daty przekazania przedmiotu leasingu oraz w którym wskazano, że przedmiot leasingu jest wolny od wad. Protokół ten został podpisany przez oskarżycieli posiłkowych i oskarżonego oraz nie zawierał daty przekazania pojazdu. Wymieniony protokół został sporządzony w oddziale (...) S.A. i podpisany przez oskarżycieli posiłkowych w dniu przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu czyli w dniu 10 marca 2009 r. Protokół ten zgodnie z procedurami stosowanymi przez (...) musiał być podpisany przy podpisaniu umowy przejęcia leasingu, chociaż od stron nie wymagano, aby przestawiły dowody, że przedmiot leasingu został wydany, nikt też nie sprawdzał w dniu podpisania protokołu stanu technicznego pojazdu, a protokół był podpisywany in blanco co do daty przekazania przedmiotu leasingu, która musiała być zgodna z datą zawarcia umowy przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu i była wpisywana dopiero w centrali (...).

Dowody:

- zeznania świadka K. I. k. 53 – 54, 77 – 78, 436 – 437
- zeznania świadka S. N. k. 437v – 438,
- zeznania świadka G. K. k. 75, 504,
- zeznania świadka B. B. (2) k. 273 w zw. z k. 514v.
- umowa przejęcia leasingu k. 276 – 278a,
- protokół zdawczo – odbiorczy k. 14,

Pojazd R. (...) o nr rej. (...) został przyprowadzony na parking (...) w N. przy ul. (...) w dniu 13 marca 2009 roku przez zatrudnionego przez oskarżonego kierowcę Z. T. (1), który w tym dniu odstawił samochód, ponieważ miał już dalej nie pracować u oskarżonego. Po odstawieniu pojazdu przez Z. T. (1) samochód znajdował się na terenie bazy (...), aż do czasu odebrania go przez K. I. w dniu 8 kwietnia 2009 r. oskarżony pojazdem tym nadal dysponował, gdyż z uwagi na trwanie procedury związanej z przejęciem umowy leasingu przez oskarżycieli posiłkowych nie był on im faktycznie wydany. Oskarżony zlecił w tym okresie swoim pracownikom Z. G. i K. S., aby dokonali przełożenia części z pojazdu R. (...) nr rej. (...), który miał zostać przekazany oskarżycielom posiłkowym po przejęciu przez nich praw i obowiązków z umowy leasingu do innych pojazdów, które posiadał oskarżony. K. S. dokonał osobiście przełożenia atrapy przedniej oraz przednich reflektorów z pojazdu R. (...) nr rej. (...) do innego pojazdu R. (...) koloru białego. Ponadto Z. G. dokonał przełożenia dwóch amortyzatorów z wymienionego samochodu do pojazdu R. (...) koloru niebieskiego, którym sam jeździł. Ponadto z samochodu, który został przekazany oskarżycielom posiłkowym dokonano na terenie warsztatu (...) w N. przełożenia siodła ciągnika do pojazdu R. (...) koloru białego oraz czterech kół do pojazdu I., który także był w posiadaniu oskarżonego i był wykorzystywany przy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Oskarżony pozwolił w tym czasie kierowcom na wymiany różnych części, które mogli brać z pojazdu przeznaczonego do przekazania oskarżycielom posiłkowym. W tym czasie w pojeździe R. (...) nr rej. (...) doszło do uszkodzenia kłapy stacji tachografu oraz panelu stacji CB, a także wymieniono wyposażenie kabiny pojazdu w postaci popielniczek i osłony przeciwsłonecznej na stare i zużyte. Wartość przełożonych oraz zniszczonych elementów to kwota 12.607,99 złotych. Wymiana opisanych elementów wyposażenia pojazdu uniemożliwiła jego dalszą eksploatację.

Dowody:

- zeznania świadka K. I. k. 53 – 54, 77 – 78, 436 – 437
- zeznania świadka Z. T. (1) k. 68 – 69, 439 – 440,

- zeznania świadka K. S. k. 133 – 134, 159 – 160, 162 – 164, 513 – 514,
- zeznania świadka S. K. (1) k. 91,108,489,
- zeznania świadka S. U. k. 113,490,
- zeznania świadka A. W. k. 93 – 94, 108, 464v.,
- fotografie kalendarza oraz tachografu k. 460 – 462,
- opinia biegłego k. 519 – 534

W dniu 8 kwietnia 2009 r. K. I. spotkał się z J. R. w siedzibie jego przedsiębiorstwa. Oskarżony przekazał wówczas K. I. klucze do pojazdu R. (...) oraz dokumenty. Pokrzywdzony podpisał w dniu wizyty u J. R. oświadczenie sporządzone pismem komputerowym przez oskarżonego i z datą 7 kwietnia 2009 r., że otrzymał klucze i dowód rejestracyjny przedmiotowego pojazdu oraz odebrał pojazd. J. R. następnie wskazał K. I. miejsce postoju pojazdu, którym był parking (...) w N.. Po rozmowie z oskarżonym, K. I. udał się po pojazd z J. K.. Po przybyciu na miejsce K. I. rozpoznał, że w pojeździe zostały wymienione części w postaci 4 sztuk opon tylnej osi wraz z felgami, siodło ciągnika, popielniczki, osłona przeciwsłoneczna, przednia pokrywa silnika oraz prawy reflektor na stare i zużyte. Stwierdził także w kabinie pojazdu wyrwanie taśmy przewodów elektrycznych tachografu, panelu stacji CB oraz radia. Na miejsce postoju pojazdu na prośbę K. I. przybył Z. T. (1), który również potwierdził, że stan pojazdu odbiegał znacząco od tego w jakim pozostawił go na parking. Z. T. (1) również stwierdził, że wymienione zostały części pojazdu na stare i zużyte w postaci siodła, przedniego reflektora, a tachograf i wyposażenie kabiny były sprawne, gdy pozostawił pojazd na parking. Wszelkie koszty związane z koniecznością zakupu części wymienionych uprzednio na polecenie oskarżonego, aby doprowadzić pojazd do stanu poprzedniego ponieśli oskarżyciele posiłkowi.

Dowody:

- zeznania świadka K. I. k. 53 – 54, 77 – 78, 436 – 437
- zeznania świadka Z. T. (1) k. 68 – 69, 439 – 440,
- zeznania świadka J. K. k. 70, 514,
- potwierdzenie odbioru pojazdu k. 201

Oskarżony J. R. z uwagi na fakt leczenia z powodu choroby afektywnej dwubiegunowej został poddany jednorazowemu badaniu sądowo – psychiatrycznemu. Biegli stwierdzili, że nie rozpoznają u oskarżonego upośledzenia umysłowego. Rozpoznali natomiast zaburzenia afektywne dwubiegunowe oraz szkodliwe picie alkoholu. W czasie popełnienia czynu oskarżony nie miał z przyczyn chorobowych ograniczonej w stopniu znacznym ani zniesionej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 415 – 418,

Oskarżony J. R. urodził się w dniu (...), ma wykształcenie średnie, prowadzi działalność gospodarczą z której osiąga dochód w kwocie 5.000 złotych miesięcznie, jest żonaty, ma jedno dziecko. Oskarżony nie był karany sądownie.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 428,
- dane z K. k. 187, 495,

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że samochód przekazał K. I. w takim stanie w jakim mu odpowiadał. Nic w tym pojeździe nie było wymieniane, nikomu nie kazał też niczego w tym samochodzie wymieniać, w pojeździe były wykonywane jedynie drobne naprawy. Samochód od 10.03.2009 r. do 07.04.2009 r. stał na parkingu (...), nie był użytkowany.

W postępowaniu przed Sądem oskarżony podtrzymał złożone wyjaśnienia oraz wskazał dodatkowo, że umowa przejęcia leasingu była potwierdzona protokołem zdawczo – odbiorczym. Był obecny przy przekazywaniu pojazdu i w dniu jego przekazania wszystkie urządzenia w pojeździe były sprawne, zjeżdżone były jedynie trochę opony. K. I. oglądał wówczas samochód, wchodził też do kabiny pojazdu i nie miał żadnych zastrzeżeń. O zarzutach odnośnie stanu pojazdu dowiedział się następnego dnia bądź dwa dni później. Oskarżony wyjaśnił, że był w zatargu ze Z. T. (1), ponieważ go zwolnił z pracy i K. S., który domagał się od niego zapłaty mandatu wystawionego na terenie Niemiec na co oskarżony nie chciał się zgodzić.

- wyjaśnienia oskarżonego J. R. k. 191 – 196, 428v – 430,

Sąd zważył co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. R. za nieprawdziwe w zasadniczej części, a zwłaszcza w zakresie w jakim nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz zaprzeczał, iż zlecał dokonanie wymiany części w samochodzie R. (...) przekazanym następnie oskarżycielom posiłkowym na części stare i zużyte. W tym zakresie jego twierdzenia stały bowiem w sprzeczności z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznaniami świadków K. I., J. K., K. S. i Z. T. (1). Wymienieni świadkowie konsekwentnie w toku całego postępowania, wskazywali, że widzieli, iż w pojeździe, który stał się przedmiotem przejęcia w ramach umowy leasingu zostały wymienione części na stare i zużyte, a J. R. działał w celu wykorzystania okazji do wymiany tych części, skoro przekazywał pojazd oskarżycielom posiłkowym. Dając wiarę zeznaniom tych świadków Sąd miał na uwadze, że przedstawiane przez nich twierdzenia były ze sobą spójne, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Całkowicie sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania były wyjaśnienia oskarżonego, że K. I. przejął od oskarżonego pojazd w takim stanie technicznym w jakim był on w dniu 8 kwietnia 2009 roku bez żadnych zastrzeżeń. Z zeznań K. I. i towarzyszącego mu w dniu odebrania pojazdu J. K., a także opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, że w dniu 8 kwietnia 2009 r. stan techniczny pojazdu R. (...) nr rej. (...), nie pozwalał, aby tym pojazdem mogły być wykonywane jakiegokolwiek usługi transportowe i aby pojazd ten mógł poruszać się po drogach publicznych. Nie sposób w związku z tym uznać, że K. I. zgodziłby się na przejęcie pojazdu, który de facto nie nadawałby się do wykorzystania w działalności transportowej. Rzekome odebranie pojazdu przez K. I. w takim stanie bez zastrzeżeń, jak starał się dowodzić tego oskarżony wskazując na oświadczenia podpisane przez K. I. o przejęciu pojazdu (k.201), jawiło się jako nieprawdopodobne z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego, jak również przy uwzględnieniu tego, że oskarżyciele posiłkowi przejmując pojazd brali na siebie zobowiązanie finansowe w kwocie bez mała 200.000 złotych z tytułu rat leasingowych.

Należy przy tym zauważyć, że niewiarygodnie przedstawiała się opisywana przez oskarżonego sytuacja odebrania przez K. I. pojazdu R. (...). Oskarżony wyjaśnił bowiem, że do odebrania pojazdu doszło w obecności jego i oskarżyciela posiłkowego na terenie parkingu (...) w N. i tam też doszło do podpisania przez K. I. oświadczenia o odebraniu pojazdu.

Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w tym zakresie w sprzeczności nie tylko z zeznaniami K. I., który twierdził, że do podpisania oświadczenia doszło w siedzibie firmy oskarżonego, gdzie nadal był on przeświadczony o dobrym stanie pojazdu, a po pojazd udał się do N. z J. K., ale bez oskarżonego i dopiero tam dostrzegł, że w przejętym przez niego pojeździe doszło do wymiany części na stare i zużyte i pojazd wygląda inaczej niż widział go wcześniej, ale też z konsekwentnymi zeznaniami J. K.. Co więcej, oskarżony wskazywał, że w momencie odebrania pojazdu K. I. był sam, gdy tymczasem nie ulega wątpliwości, że w dniu tym z K. I. był również J. K., co także dowodzi niewiarygodności w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego. Należy mieć na uwadze, że oskarżyciel posiłkowy musiał odebrać pojazd w N., gdzie pojazd się znajdował, i przewieźć go do G., a jak wiarygodnie wskazał K. I. udał się tam z drugim kierowcą,

ponieważ istniała konieczność powrotu na dwa samochody do G. i to J. K. miał kierować pojazdem R. (...). Zeznania świadków K. I. i J. K. jawią się zatem jako całkowicie adekwatne do rozważanej kwestii odebrania przez oskarżyciela posiłkowego samochodu i również z tego powodu są wiarygodne, wykluczając możliwość uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, a forsowana przez niego wersja wydarzeń nie mogła znaleźć uznania w toku postępowania.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego w części odnoszącej się do okresu gdy przejęty przez oskarżyciela posiłkowych pojazd znajdował się na parkingu (...) oraz faktu i okoliczności zamiany części w pojeździe z nieprawdziwe uznano wyjaśnienia oskarżonego w kwestii, że nie zlecał on dokonania zamiany części w pojeździe R. (...) nr rej. (...). W tym zakresie w pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że nie tylko z zeznań oskarżyciela posiłkowego K. I. wynika, że doszło do zamiany części w pojeździe, ale także wynika to konsekwentnie z zeznań świadków Z. T. (1) i K. S..

Sąd uznał, że oświadczenia procesowe wymienionych osób w tym zakresie również są logiczne, spójne i korespondują ze sobą oraz nie zwierają sprzeczności czy niejasności które mogłyby je dyskredytować.

K. I. zeznał, że w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej zainteresował się nabyciem pojazdów R. (...) od J. R.. W związku z tym oglądał te pojazdy, m.in. pojazd o nr rej. (...) i uznając, że stan tego pojazdu jest dobry udał się do J. R. celem dokonania uzgodnień co do nabycia tego pojazdu. J. R. zapewniał go, że pojazd ten jest w dobrym stanie technicznym, poczynił też na niego określone nakłady i możliwym jest jego nabycie przez K. I. w formie przejęcia praw z umowy leasingu. W trakcie trwania procedur bankowych w ramach przejęcia praw z umowy leasingu przez oskarżyciela posiłkowych, w ramach których konieczne było m.in. dokonanie zaległych spłat rat leasingu przez oskarżonego, K. I. na przełomie 2008 i 2009 roku wielokrotnie jeszcze oglądał pojazd R. (...) w różnych miejscach na terenie G., gdzie stwierdzał, że pojazd ten nie ma żadnych uszkodzeń, stan jego jest dobry, zwracał też uwagę na ogumienie jako ewentualny znaczny koszt przy konieczności ich wymiany. Nadto pokrzywdzony podniósł, że poza tym, że kilka razy oglądał samochód był również zapewniany przez oskarżonego o dobrym stanie technicznym pojazdu, także po tym jak strony już uzgodniły kwestię przejęcia pojazdu przez oskarżyciela posiłkowych. W dalszej kolejności K. I. wskazał, że w dniu podpisania protokołu zdawczo – odbiorczego w siedzibie oddziału (...) S.A. nie oglądał pojazdu, nie oglądał go również później oczekując na dokumenty od leasingodawcy, gdyż nie wiedział, gdzie pojazd ten się znajduje (k.437). Warto w tym miejscu wskazać, że pojazd w marcu 2009 r. stał już na terenie parkingu (...) w N. i również sam oskarżony przyznał, że w momencie finalizowania umowy przejęcia praw i obowiązków leasingu samochód stał na parkingu w N..

W ocenie Sądu zeznania oskarżyciela posiłkowego K. I., który opisał okoliczności nabycia od oskarżonego samochodu R. (...) są wiarygodne. W ocenie Sądu zeznania oskarżyciela posiłkowego są konsekwentne i spójne. W toku całego postępowania K. I. podkreślał, że oglądał wielokrotnie pojazd, który miał nabyć od oskarżonego i był zapewniany przez oskarżonego o dobrym stanie technicznym samochodu, a gdy zobaczył pojazd w dniu jego odebrania od oskarżonego na terenie parkingu (...) w N., wygląd i stan techniczny tego pojazdu był radykalnie gorszy od tego, który pokrzywdzony cały czas obserwował przed przystąpieniem do przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu, którą zawarł oskarżony.

Zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka J. K. i Z. T. (1). Świadek J. K. potwierdził stan techniczny pojazdu w dniu jego odbioru opisany przez pokrzywdzonego wskazując na te same niesprawne lub uszkodzone elementy samochodu na które wskazywał pokrzywdzony. Świadek Z. T. (1) zeznał zaś, że u oskarżonego J. R. pracował jako kierowca i jeździł przejętym przez pokrzywdzonych samochodem R. (...) do marca 2009 r. Pojazd następnie pozostawił na parkingu w N.. Świadek zeznał dalej, że widział przedmiotowy pojazd po tym jak nabył go od oskarżonego K. I. i wskazał, że w pojeździe tym doszło do zamiany części takich jak ogumienie, akumulatory, siedło silnika, atrapa przednia i reflektory. Świadek z całą stanowczością wskazał, że elementy te zostały zamienione na stare i zużyte i nie są tymi, które były w pojeździe, gdy pozostawił on pojazd na parkingu (...) w N.. Świadek jednoznacznie wskazał, że gdy pozostawił pojazd na parkingu, to był on w zupełnie innym stanie i nie ulegało wątpliwości, że elementy pojazdu zostały zamienione.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka Z. T. (1), ponieważ jego zeznania są konsekwentne co do najistotniejszych elementów czyli co do określenia stanu pojazdu w momencie, gdy zostawił on samochód na parkingu na polecenie J. R.

i gdy został poproszony przez oskarżyciela posiłkowego, aby obejrzał pojazd w dniu jego odebrania przez K. I.. Świadek jednoznacznie wskazywał, że elementy takie jak opony, akumulatory, siodło silnika, przednia atrapa czy reflektory zostały wymontowane i zamienione na części stare, zużyte lub uszkodzone. Z zeznań tego świadka wynika, że nie pozostawił on samochodu na parkingu w takim stanie w jakim później zobaczył go w czasie spotkania z oskarżycielem posiłkowym.

Zeznania Z. T. (1) w pełni potwierdzają zeznania pokrzywdzonego K. I., że części w nabytym przez niego od oskarżonego samochodzie zostały pozamieniane, gdy trwały już procedury dotyczące przejęcia praw z umowy leasingu. Wiarygodności zeznań świadka Z. T. (1) nie podważa żadną miarą oświadczenie przedłożone na rozprawie z dnia 9 kwietnia 2009 r. podpisane przez świadka co do tego, że ciągnik siodłowy R. (...) jest w dobrym stanie technicznym i wizualnym (k.459). Należy bowiem wskazać, że świadek wprawdzie wskazał, że podpis pod oświadczeniem należy do niego, ale jak zeznał z całą pewnością tego oświadczenia nie mógł podpisać przed spotkaniem z K. I. i nie mógł podpisać takiego oświadczenia po tym jak widział auto zdewastowane. Świadek konsekwentnie również wskazywał, że gdy odstawił pojazd na parking to klucze pozostawił w sklepie na terenie parkingu (...), nie widział się wówczas z oskarżonym. Z J. R. nie widział się również w dniu spotkania z K. I.. Tego rodzaju dokument mógł podpisać, gdy rozliczał się z J. R., gdy kończył z oskarżonym współpracę. Ponadto należy wskazać, że oświadczenie, które podpisał Z. T. (1) zostało sporządzone pismem maszynowym, nie zostało sporządzone osobiście przez świadka, a zatem jeżeli się uwzględni powyższe okoliczności oraz spójne i konsekwentne zeznania K. I. i Z. T. (2) co do stanu pojazdu oraz zeznania K. S. co do faktu przekładania części, to przedłożone oświadczenie jawi się jako niewiarygodne i stworzone wyłącznie na potrzeby postępowania. Nie jest zatem ono w stanie podważyć ustaleń Sądu dokonanych na podstawie wskazanych wyżej dowodów, że w istocie pod odstawieniem samochodu R. (...) przez Z. T. (1), a przed jego odebraniem przez K. I. doszło do zamiany części w pojeździe.

Zdaniem Sądu wiarygodne są również zeznania świadka J. K., który zeznał na temat stanu pojazdu w dniu jego odebrania przez K. I.. Zeznania tego świadka są spójne z zeznaniami pokrzywdzonego, również co do tego, że w dniu odbierania pojazdu na parkingu (...), nie było oskarżonego. Ponadto w ocenie Sądu świadek nie miał żadnych powodów, aby obciążać oskarżonego, ponieważ jest dla niego osobą obcą i nie miał z nim nigdy kontaktu.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka K. S., ponieważ świadek konsekwentnie na etapie całego postępowania wskazywał, że dochodziło do przekładania części z pojazdu, który miał być przekazany K. I.. Świadek składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym szczegółowo opisał jakie części i z których samochodów były przekładane. Świadek wskazał, że osobiście przekładał atrapę przednią oraz reflektory z pojazdu, który miał być przekazany oskarżycielowi posiłkowemu do drugiego pojazdu R. (...) koloru białego.

W pojeździe tym znajdowały się już wcześniej wymienione atrapa i reflektory z innego R. (...) (koloru niebieskiego), który miał kolizję i części te miał uszkodzone. Elementy te – jak wskazał świadek – odpowiadały tym które zostały uszkodzone w kolizji pojazdu, który miał zostać u oskarżonego. Ponadto K. S. osobiście widział jak na warsztacie (...) było przekładane siodło ciągnika z pojazdu, który nabyli oskarżyciele posiłkowi do drugiego pojazdu R. (...) koloru białego. Ponadto świadek konsekwentnie wskazywał, że wie, iż zostały przełożone przez Z. G. amortyzatory do R. koloru niebieskiego. Ponadto świadek oświadczył, że słyszał, iż przełożono również cztery tylne koła z pojazdu nabytego przez oskarżycieli posiłkowych. Na rozprawie świadek doprecyzował, że koła zostały przełożone do pojazdu, którym miał on jeździć i gdy przyszedł na parking (...), to widział, że koła zostały wymienione. W ocenie Sądu zeznania świadka Z. T. (1) są konsekwentne i szczerze, świadek będąc kilka razy przesłuchiwany na etapie całego postępowania podawał okoliczności zdarzeń tak samo, a przede wszystkim zeznania świadka korelują z zeznaniami K. I. oraz Z. T. (1) i tworzą spójną całość. Nie sposób uznać, aby wiarygodność zeznań świadka K. S. miał podważać incydent związany z kwestią nałożenia na niego mandatu w czasie gdy pracował u oskarżonego. Świadek wprawdzie potwierdził, że domagał się od oskarżonego, aby opłacił ten mandat, ale wskazał jednocześnie, że z tego powodu nie jest skonfliktowany z oskarżonym, współpracę zakończyli w zgodzie. Świadek wskazał przy tym, że nałożenie mandatu związane było z brakiem opłaty administracyjnej za autostradę poza granicami kraju i nastąpiło z jego winy, ponieważ nie wykupił tej opłaty, chociaż oskarżony dał mu na to pieniądze, ale z tego powodu nie jest w konflikcie z oskarżonym. Poza tym świadek nie miał żadnych powodów, aby niezasadnie obciążać oskarżonego. Należy też

zauważyć, że świadek składał zeznania obiektywnie, ponieważ wyraźnie wskazywał, że jeżeli nie widział, że jakies części pojazdu były przekładane, a tylko o tym słyszał lub sam to dostrzegł, to od razu to zaznaczał, tak jak było w przypadku kół. Dlatego, uznać należało, że świadek nie dążył do celowego obciążania oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków S. K. (2), A. W. S. U. i H. Ś., którzy byli zatrudnieni na terenie (...) w N.. Wszyscy wymienieni świadkowie potwierdzili, że widzieli jak samochód R. (...) należący do J. R. był zaparkowany na parkingu i stał tam dość długo. Świadcówie wprawdzie nie widzieli, aby ktokolwiek przekładał części w tym pojeździe, ale jednocześnie podkreślali, że nie przywiązywali do tego pojazdu wagi, gdyż zajmowali się własnymi obowiązkami. Jedynie świadek S. U. potrafił wskazać, że pojazd został prawdopodobnie zaparkowany na terenie parkingu w dniu

13 marca 2009 r., co jest zgodne z fotografią kalendarza i tachografu (k.460 – 462) przedłożoną przez oskarżycieli posiłkowych, gdzie pod tą datą jest odnotowany wjazd samochodu R. (...) o nr rej. (...). Jednocześnie świadek wskazał, że zauważył, że w pewnym momencie samochód ten został przestawiony w innej miejsce

i wówczas nie posiadał już naczepy. Świadek spostrzeżenie to potwierdził także w trakcie konfrontacji z H. Ś.. Omówieni świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego i nie było żadnych podstaw, aby odmówić wiarygodności ich zeznaniom.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków G. K. i B. B. (2). Świadcówie są pracownikami (...) S.A., z którą umowę leasingu przedmiotowego pojazdu podpisał oskarżony i zeznawali na okoliczności dotyczące procedur bankowych. Również w przypadku tych świadków nie było żadnych przesłanek do uznania ich zeznań za niewiarygodne.

Zdaniem Sądu wiarygodne są również zeznania oskarżycielki posiłkowej S. N., chociaż jej zeznania niewiele wniosły do sprawy. Oskarżycielka posiłkowa uczestniczyła jedynie w czynności podpisania umowy przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu, które to okoliczności nie były w toku postępowania kwestionowane. Dlatego, nie było podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom tego świadka.

Na ocenę wyjaśnień oskarżonego jako co do zasady nie wiarygodnych nie wpłynęły zeznania świadka Z. G.. Zeznania Z. G., że nie wiedział on o przekładaniu części z pojazdu R. (...) nabytego przez oskarżycieli posiłkowych są sprzeczne z konsekwentnymi zeznaniami K. S., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach Z. T. (1) i K. I. i w tym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom Z. G.. W ocenie Sądu w zeznaniach Z. G. widoczna jest próba ukrycia własnego udziału w przekładaniu części z pojazdu przekazanego oskarżycielom posiłkowym, gdyż jak wynikało z konsekwentnych i uznanych za wiarygodne zeznań K. S., Z. G. osobiście dokonywał przekładania tych części. Analizując jednak zeznania Z. G. zauważenia wymaga, iż w kilku fragmentach tych zeznań potwierdzał on ustalenia Sądu poczynione w oparciu o pozostałe dowody, które przeczą wersji oskarżonego. Świadek bowiem zeznał, że zmieniane było siodło ciągnika w pojeździe R. (...) koloru niebieskiego, którym później świadek jeździł z pojazdu R. (...) koloru białego, którego później nie nabyli oskarżyciele posiłkowi. Na okoliczność tą wskazywał też K. S., tylko że dodał on, iż siodło to później zostało zamienione z siodłem ciągnika, który nabyli oskarżyciele posiłkowi. Z. G. na rozprawie zeznał zaś, że słyszał tylko, iż siodło to zostało zamienione i miało to zostać wykonane na warsztacie (...), wskazując przy tym, że miało to miejsce, gdy samochód przeznaczony był do sprzedaży i gdy nie pracował już Z. T. (1) (k.440v). W zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym i podtrzymanych na rozprawie świadek wskazał ponadto, że w marcu 2009 r. zwrócił uwagę, że w pojeździe, który miał zostać przekazany były inne opony w gorszym stanie niż kiedy samochód był używany. Z zeznań świadka wynikało, że wprawdzie do pozostałych samochodów R. (...) opony te by nie pasowały, to jednak pasowały one do samochodów I., które również posiadał oskarżony. Świadek Z. G. wskazał także, że K. S. miał jeździć drugim białym R. (...), co potwierdzał także K. S. wskazując, że z tego powodu przekładał części z R. (...) nr rej. (...). Sąd do zeznań świadka Z. G., które jawiły się jako niespójne podszedł z dużą ostrożnością, gdyż świadek kierował się tym, by nie obciążać siebie udziałem w fakcie przekładania części z samochodu nabytego przez oskarżycieli posiłkowych lub lojalnością wobec oskarżonego i uznał je za wiarygodne jedynie w części znajdującej potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.

Za wiarygodne uznano dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy poza oświadczeniem podpisanym przez Z. T. (1) (k. 459) z przyczyn omówionych już wyżej. Pozostałe dokumenty w aktach sprawy nie były kwestionowane.

Sąd uznał również za wiarygodną opinię biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego. Biegły, biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ustalił wartość wymienionych lub zniszczonych elementów nabytego przez oskarżycieli posiłkowych pojazdu 12.607,99 złotych. Opinia ta była spójna i logiczna, a biegły posiadając wiedzę specjalną w sposób fachowy odniósł się do przedstawionych mu kwestii. Nie było zatem podstaw, aby wnioski opinii kwestionować, nie były też one podważane przez strony.

Za wiarygodną uznano również opinię sędowo – psychiatryczną dotyczącą oskarżonego, ponieważ opinia ta była jasna i logiczna oraz zawierała odpowiedzi na pytania sądu.

Zdaniem Sądu kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu sobie powierzonej rzeczy. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swego majątku. Polega ono na rozporządzaniu rzeczą, która znajdowała się w posiadaniu sprawcy i może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim kierunkowym w celu włączenia cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy.

Oskarżonemu na podstawie umowy leasingu operacyjnego powierzony został samochód R. (...) nr rej. (...). Oskarżony z pojazdu tego wymontował poszczególne elementy jak koła, akumulator czy reflektory, które jako przynależności były związane z tym pojazdem i stanowiły własność leasingodawcy i rozporządził nimi bezprawnie montując je w innych swoich pojazdach, powodując tym samym szkodę w majątku (...) S.A. i postępując z nimi jak własnymi. Nie ulega przy tym wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, z bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia tych części, gdyż nakazując swoim pracownikom zamontowanie tych elementów w innych należących do niego pojazdach działał z zamiarem zatrzymania tych rzeczy dla siebie.

W ocenie sądu omówione wyżej dowody pozwalają na dokonanie jednoznacznych ustaleń również co do tego, że oskarżony J. R. wypełnił też znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym i miał pełną świadomość, że podejmowane przez niego zachowania realizują znamiona strony przedmiotowej czynu art. 286 § 1 k.k.

Dla przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa oszustwa koniecznym jest wykazanie, że wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do kwestii stanu technicznego pojazdu R. (...), czyniąc to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Ze zgromadzonych w sprawie dowodów obrazujących działania oskarżonego przed sfinalizowaniem umowy przejęcia przez pokrzywdzonych praw i obowiązków z umowy leasingu wynika bowiem, że oskarżony chciał wprowadzić w błąd oskarżycieli posiłkowych co do stanu technicznego pojazdów. Przede wszystkim oskarżony od początku zapewniał K. I. co do tego, że stan nabywanego przez pokrzywdzonych samochodu jest dobry, gdy jednocześnie zlecił on swoim pracownikom dokonanie zamiany części w tym pojeździe na gorszej jakości, do tego na części stare i już zużyte.

Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem ze strony pokrzywdzonych było zaś z pewnością zawarcie umowy przejęcia praw i obowiązków z tytułu umowy leasingu pojazdu, którego stan techniczny był znacznie gorszy niż ten o którymi mieli oni przeświadczenie, w efekcie czego pokrzywdzeni przejęli na siebie zobowiązanie z tytułu spłat kwoty leasingu za pojazd, który został świadomie przez oskarżonego uszkodzony oraz musieli ponieść koszty naprawy tego pojazdu, aby mogli korzystać z niego w prowadzonej działalności gospodarczej. Niewątpliwie zatem rozporządzenie przez pokrzywdzonych mieniem było efektem wprowadzenia ich w błąd co do istotnych elementów, a zatem takich, które miały wpływ na ich decyzję odnośnie zawarcia umowy przejęcia praw i obowiązków z zawartej

wcześniej przez oskarżonego umowy leasingu. Gdyby zaś pokrzywdzeni wiedzieli jaki jest stan techniczny pojazdu w chwili podpisywania umowy, to nie zawarliby umowy przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu. To zaś, że pokrzywdzeni nie wiedzieli o stanie technicznym pojazdu wynika z jednoznacznych i konsekwentnych zeznań oskarżyciela posiłkowego K. I., potwierdzonych zeznaniami Z. T. (1). Oskarżyciel posiłkowy zeznał bowiem, że pojazd oglądał wcześniej, jeszcze przed podpisaniem umowy z (...) S.A. i był zapewniany przez J. R. co do dobrego stanu pojazdu. Ponadto jak wynika z materiału dowodowego m.in. zeznań S. U. i zdjęć kalendarza z parkingu (...) w N., pojazd R. (...) nr rej. (...) na teren (...), gdzie następnie jak wynika z materiału dowodowego doszło do zamian części przyjechał 13 marca 2009 r. W posiadaniu oskarżyciela posiłkowego pojazd znalazł się dopiero w dniu 8 kwietnia 2009 r., gdyż wtedy jak wynika również z wyjaśnień oskarżonego zostały K. I. przekazane klucze i dokumenty. Do tego czasu pojazd był w posiadaniu oskarżonego, a oskarżyciele posiłkowi podpisując umowę, a także protokół zdawczo – odbiorczy w siedzibie (...), polegali na wcześniejszych obserwacjach pojazdu oraz zapewnieniach oskarżonego co do stanu technicznego pojazdu. Dodatkowo wskazać należy, że podpisanie protokołu zdawczo – odbiorczego i to in blanco co do daty przekazania pojazdu wymagały procedury leasingodawcy. Jednocześnie w ramach procedur przejęcia praw z umów leasingu nie badano ani stanu rzeczy będącej przedmiotem umowy ani też czy doszło do jej faktycznego przekazania. Niczego nie zmienia też fakt podpisania oświadczenia przez K. I. o przejęciu pojazdu w dniu 8 kwietnia 2009 r. Jak wynika z zeznań oskarżyciela posiłkowego podpisanie tego oświadczenia nastąpiło w biurze oskarżonego, jeszcze przed faktycznym udaniem się pokrzywdzonego po pojazd, a zatem K. I. nie był w tym momencie świadomy stanu pojazdu. Trudno zaś uwierzyć, aby pokrzywdzony zgodził się na przejęcie pojazdu, w którym wymieniono części na stare i zużyte do tego stopnia, że pojazd nie nadawał się do eksploatacji. Fakt podpisania przez K. I. oświadczenia utwierdza wręcz w przekonaniu, że działaniom oskarżonego towarzyszył zamiar wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych.

Nie ulega też wątpliwości, że oskarżony działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż dzięki przekazaniu praw i obowiązków z umowy leasingu pozbywał się też zobowiązania, a dodatkowo pozyskał jeszcze bezprawnie części z pojazdu będącego przedmiotem leasingu.

Sąd uznał zatem, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 284 § 2 k.k.

Sąd uznał przy tym, że działania oskarżonego należało traktować jako jeden czyn, gdyż oskarżony zlecając przełożenie części z samochodu R. (...) działał jednocześnie w zamiarze przywłaszczenia części samochodu jak i w zamiarze wprowadzenia w błąd oskarżycieli posiłkowych podejmując te same zachowania sprawcze. Dzielnie zachowań oskarżonego na dwa czyny tak jak przyjęto w akcie oskarżenia byłoby zabiegiem sztucznym.

W sprawie nie zaszły żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu ani winę oskarżonego. Stąd też należało przypisać sprawstwo i winę za dokonane przestępstwo w zmienionym przez Sąd opisie i zakwalifikowaniu działania oskarżonego jako jednego czynu.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego Sąd ocenił jako dużą. J. R. dopuścił się czynu przeciwko mieniu, którego wartość była znaczna, a nadto okoliczności popełnienia czynu wskazywały na z góry przemyślane działania, naruszające nadto podstawowe zasady lojalności wobec swoich kontrahentów, którzy obdarzyli go dużym zaufaniem i którzy do końca byli przekonani, że stan techniczny pojazdu jest taki jaki widział K. I. i o którym zapewniał go też oskarżonego. Jako okoliczności zmniejszające ładunek społecznej szkodliwości Sąd przyjął, że przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się ponad 6 lat temu.

Za przypisany J. R. czyn, sąd wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, mając na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 k.k., a na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych po 40 złotych każda stawka. W ocenie sądu wymierzone oskarżonemu kary są adekwatne do stopnia winy oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, które sąd ocenił jako duże.

Wymierzone oskarżonej kary roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny nie noszą w ocenie sądu cech nadmiernej surowości, gdyż jeżeli chodzi o karę pozbawienia wolności, to została ona wymierzona w dolnych granicach

ustawowego zagrożenia. Wymierzone kary odzwierciedlają stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego, stopień jego zawinięcia oraz fakt działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Wymierzone kary spełniają też cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy oraz będą odczuwalną dolegliwością za popełnione przestępstwo.

Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił przede wszystkim, że jest on osobą niekaraną sądownie.

Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił wartość mienia w które godził oskarżony oraz fakt wykorzystania zaufania pokrzywdzonych, którzy wierzyli w jego zapewnienia co do stanu technicznego pojazdu.

Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i występują ku temu przesłanki z art. 69 § 2 k.k. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. W ocenie sądu w przypadku oskarżonego kara nieizolacyjna będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobiegnie ona powrotowi oskarżonego na drogę przestępstwa. Sąd ustalił okres próby na 3 lata, który to okres będzie wystarczający, aby kontrolować zachowanie oskarżonego.

Oprócz orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary i kary finansowej w postaci grzywny sąd wobec złożonego wniosku był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., który orzekł w wysokości wartości części, które musieli zakupić pokrzywdzeni, aby doprowadzić pojazd do stanu poprzedniego. Sąd oparł się w tym zakresie na wyliczeniach dokonanych przez biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego. Sąd miał na uwadze, że w momencie dokonania przez oskarżonego czynu właścicielem pojazdu, a w konsekwencji wymontowanych na polecenie oskarżonego rzeczy był (...) i na jego szkodę zostało popełnione przestępstwo przywłaszczenia tych rzeczy. Nie ulega jednak wątpliwości, że przestępstwem popełnionym przez oskarżonego zostali również pokrzywdzeni oskarżyciele posiłkowi i tym zachowaniem w ich mieniu została wyrządzona przez oskarżonego szkoda, ponieważ na skutek działania oskarżonego i zabrania przez niego części z samochodu który pokrzywdzeni nabyli, musieli oni ponieść nakłady mające na celu przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu, który nabyli. Ponadto z uwagi na spłacenie wierzytelności z tytułu leasingu i zakup samochodu stali się jego właścicielami. Szkoda jaką ponieśli oskarżyciele posiłkowi jest zatem szkodą wynikającą bezpośrednio z zachowania się sprawcy i z przestępstwa przypisanego oskarżonemu.

Sąd w oparciu o przepis art. 627 k.p.k. kierował się zasadą, że w wypadku potwierdzenia się zarzutów stawianych oskarżonemu, koszty procesu ponosi oskarżony. Opłaty ustalono zaś stosownie do wymiaru orzeczonych kar.